

derfor — til at udskrive visse Arter af Stat, saa er der for Dieblirket den mislige Omstændighed, at hvis Pengene skulle bruges meget snart, saa er Monarkiet ikke i Besiddelse af det Organ, hvorigennem noget Saabant skulde foregaae, idet som bekjendt den ældre Fællesforsamling har ophørt at være til, og den nye, efter Forsfatningen af 18de November f. A., ikke endnu har kunnet træde sammen. (Tscherning: Derfor skulde man have ladet den gamle blive!) Dersom „den gamle“, som det ærede Medlem nu holder paa, var bleven ved at bestaae, vilde vi ikke have været et eneste Skridt videre, thi dens Mandater vilde jo dog nu være udløbne. Af to Ting vil jeg rigtignok ubetinget foretrække, at der vælges efter den nye Forsfatning fremfor efter den gamle; men i alt Fald vilde der i den anførte Henseende ikke være kommet den mindste Forstjælt tilstede. — Det antydede Spørgsmaal, til hvilket jeg nu vender tilbage, synes virkelig at have en ikke ganske ringe Interesse, thi det kan komme til at staae saaledes, at det bliver vor Opgave her i Rigsdagen at tilvejebringe de Midler, der blive nødvendige for at bære Monarkiets Byrder, og det forekommer mig derfor, at der vel kan være Opfordring til at spørge Ministeriet, hvorledes det for sit Vedkommende opfatter dette Spørgsmaal, baade om Nødvendigheden af at tilvejebringe flere Midler fra Kongeriget end de paaregnede og om dets Opfattelse af Kompetencen til at udskrive Skatter enten igjennem den særlige eller igjennem den fælles Bevillingsmagt.

En foregaaende æret Taler, Folkethingsmanden for Hølstebro (Madsen), har bragt et Forhold under Omtale, som ganske vist i høi Grad egner sig til at tilbringe sig Ministeriets Opmærksomhed, nemlig Marschpengene, deres Størrelse og — jeg vil sige til — deres Udbetalingsmaade. Der kan ikke være Spørgsmaal om, at disse Marschpenge, der ere fastsatte for længere Tid tilbage, ikke for Dieblirket staae i noget Forhold til de Rejsengifter, der udfordres for det værnepligtige Mandskab, og at der er al Anledning til at forhøje dem; det Forhold, hvorefter man skulde gaae, turde være væsentligt givet, naar man sammenholder dem med Udgifterne ved Nutidens billigste Befor-

dringsmaade, Sernbanernes 3die Klasse. Men der er, som berørt, et Forhold herved, der endnu mere egner sig til Forandring end selve Beløbets Størrelse, og det er den Maade, hvorpaa Udbetalingen finder Sted. Det er kommet til min Kundskab igjennem en Mængde Meddelelser rundt omkring fra Landet, at man i saa Henseende er gaaet frem med overmaade lidt Skjønsonhed. Man forlanger, at de indkaldte Folk, for at hente deres Marschpenge, skulle gaae 2, 3 til 4 Mil frem og tilbage foruden denvei, de ellers have at tilbagelægge til deres Mødested. Det er jo indlysende, at Byrden paa denne Maade i høi Grad forøges for Mandskabet, og det paa en Tid; da man netop skulde lade det være sin Bestræbelse saavidt gjørligt at lette Folkene Indkaldelsen og de dermed i Forbindelse staaende Byrder. Jeg troer virkelig ikke, at det kan være vanskeligt, hvis Justitsministeriet vil tage sig af denne Sag, at bevirke, at Pengene udbetales noget nærmere ved Hjemstedet. Paa enkelte Steder er det skeet alene derved, at de paagældende Embedsmænd have vist nogen Konduite, og jeg troer, at hvis der fra Justitsministeriet blev givet nogen Anvisning, vilde det ikke være vanskeligt at bevæge de Embedsmænd, der ikke af sig selv have kunnet falde paa dette, til at følge det givne gode Exempel.

Under Justitsministeriets Udgifter finde vi endnu staaende et Bidrag til Borgervæbningen i Kjøbenhavn. Ogsaa herved er der forskjellige Spørgsmaal, der kunne komme under nærmere Overveielse, ikke just forsaavidt Størrelsen af det Pengebidrag, der hvedes, angaaer, men fordi denne Post hænger sammen med Spørgsmaalet om visse til Borgervæbningerne knyttede Forrettheder; det forekommer mig, at den nærmeste Anledning til at gaae ind herpaa, fremtræder her under Finantslovens Behandling. Der bestaaer ifølge Værnepligtsloven af 12te Februar 1849 et indtil nu bevaret særligt Privilegium for forskjellige borgerlige Korps'er, nemlig Borgervæbningerne i Kjøbenhavn og de øvrige faste Plads'er, der under indbefattet Helsingør; til disse hører ogsaa Studenterkorps'et.